

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 11.

Sjette Session.

9de Møde.

Torsdagen d. 12te October.

(forts.)

Grundtvig (fortsat): Naar vi nu tillige høre, hvad vi blandt andet hørte igaar, og det fra Ministerbanken, at, hvad vi have tabt af Danmarks Riges Grundlov og af den Frihed, den hjemlede os, er allerede tabt netop ved denne Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og naar vi høre, hvad jeg har hørt af Lovkyndige, at, naar Rigsdagen nu sætter Ministeriet under Tilstale, navnlig for Forordningen af 26de Juli 1854, da vil rimeligvis Rigsretten finde, at, naar den forudsætter, som den maaffee vil finde sig tilbøielig til at forudsætte, at Rigsdagen er gaaet ind paa Principerne i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, at da er Alt, hvad der siden er skeet lige indtil og med Forordningen af 26de Juli 1854, ogsaa forsvareligt, naar vi høre det, og naar det nu endelig er Tilfældet, at det Gæste, der i mine Dine kunde gjælde som en Indrømmelse for sin Tid, for de Vedkommende, for det Rigsdagsmøde — og det Gæste, der paa nogen Maade kunde gjælde som en Indrømmelse af Principerne i og Hovedindholdet af Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, det maatte være i den Beslutning, Rigsdagen ved sit forrige Møde tog om Indstrænkning i Danmarks Riges Grundlov, saa maa vi kalde det en Lykke, at Regjeringen nu har tilkjendegivet Rigsdagen, at den maa nægte denne Beslutning sit Bifald, og at Indenrigsministeren udtrykkelig har andraget paa at udlette netop den Paragraph, (S. 5), hvori Kundgjørelsen nævnes, og mig synes, at Rigsdagen vel skulde vogte sig for igjen at give den aller-

ringeste Grund til, at det kunde siges enten hos Ministeriet eller i Rigsretten, at Rigsdagen var gaaet ind paa de Principer, om hvilke Ingen veed, hvor langt de ville ansees for at række. Endelig det Tredie, som dog er det Mindste, er hvad der til Slutning er blevet sagt om det Forbehold, der kun er blevet allfor navnkundigt, dette Forbehold, som ogsaa er omtalt i Folkethingets og Rigsdagens Beslutning, og som deri er nævnt paa en forunderlig Maade, nemlig saaledes, at dette Forbehold skulde ansees fyldestgjort ved denne Rigsdagsbeslutning. Dette Forbehold, siger jeg, har hverken her, og mig synes heller ikke i Adressen, det mindste Sted, naar det forstaaes rigtigt. Jeg hørte jo nok igaar, at den høitærede Premierminister forstikkrede sin fulde Overbeviisning om, at Fremtiden og Historien vilde ganske anderledes bifalde og stadfæste hans Meninger og Paastande om Grundloven og Grundlovens sande Mening end som vi Andre af denne Forsamling, men jeg formoder dog, at den høitærede Minister dermed i det Høieste har meent Grundloven selv og ikke dens Indledning; thi om hans Mening og Paastand om Forbeholdet, som nævnes i Indledningen, er jeg aldeles vis paa, at Fremtiden og Historien vil sige omtrent som jeg siger nu: alle de Dphævelser, vil den sige, der blev gjort om dette Forbehold, som om deri skulde kunne være en Grund for Regjeringen til eensidig at gjøre enten store eller smaa Forandringer i Danmarks Riges Grundlov, ere, som man allerede dengang indsaae, aldeles grundløse. Det er klart nok, at der forstodes hverken Mere eller Mindre derved, i alt Fald ikke af Alle dem, hvem Grundloven blev givet, og vist heller ikke af dem, som gav